

Taran Grønlie slår gjerne et slag for små leiligheter med dårlige løsninger.

Foto: Privat

Interiørene krever også et opprør

TARAN GRØNLIE

Interiørarkitekt

Arkitekturopprøret tar ikke slutt. Og det bør det heller ikke. Det løfter en problemstilling som må holdes varm.

Byen Oslo er til dels er fascinerende vakker. Og det er slik vi vil ha det. Derfor demonstreres det mot bygninger som fremstår som dysfunksjonelle og menneskefiendtlige, ja usjarmerende som det nylig ble sagt.

Utbyggere, arkitekter og Plan- og bygningssetaten har ansvaret for at byen er i ferd med å miste sin sjel. Noe må skje. Derfor heier jeg på arkitekturopprøret.

Samtidig synes jeg vi skal gi opprøret en dimensjon til. La oss kalle det et interiøropprør. For mange av de kalde betongboksene er like ille inni som utenpå. De ansvarlige er de samme. Utbyggere, arkitekter og Plan- og bygningssetaten er like lite interessert i interiørene. Det gir ikke bokvalitet.

Derfor er det på tide å løfte et interiøropprør opp på samme nivå som arkitekturoppørret. Og når jeg snakker om interiøropprør, tenker jeg i første rekke på de mange små, og svært små, leilighetene som bygges i sentrale områder. De er for mange det eneste de kan finansiere. Når det gjelder større boenheter, har oftere kjøperen råd til å rette opp de verste miserene etter innflytting.

Utbyggerne vil tjene mest mulig penger per kvadratmeter, arkitektene lever av utbyggerne, mens Plan- og bygningssetaten har vevd seg inn i et regelverk som skaper nesten ubeboelige enheter. Jeg har opplevd nye leiligheter, godkjent av alle etater, hvor sengen måtte flyttes for å åpne kjøleskapet.

Listen kan bli lang. Generelt er det dårlig skapplass. De fleste i dag har mye tøy og mange par sko. Det krever skapplass. Jo mindre leiligheten er, desto mindre plass er det til sko på gulvet i en knøttliten gang. Om da ikke inngangsdøren går rett inn i stuen.

Til tross for strenge lyskrav, er vinduene i beste fall pussig plassert. Og for å spare penger kan rør være plassert utenpå veggen, med de problemer det skaper for plassering av møbler. Og apropos rør, badet må etter reglene være stort nok til at en rullestol kan snu der. Det spiller ingen rolle om leiligheten ellers er for liten til at den tillater rullestolbruk. Listen kunne forlenges betydelig. Selvsagt er det variasjoner. Det betyr at noe er verre enn annet.

 Mange av de kalde betongboksene er like ille inni som utenpå.

Noen må tøyle utbyggere og arkitekter. Det burde være Plan- og bygningssetaten. Skritt én kunne være å utvikle et regelsett som gir optimal utnyttelse av plassen, og da mener jeg optimal sett fra beboernes synsvinkel.

Det er langt frem, men ett sted må man begynne.